

BUITEN

23^E JAARGANG N^O. 4

ZATERDAG 26 JANUARI 1929

WINTERSPORT IN DUITSCHLAND. IN HET SCHWARZWALD. TOTD MOOS, „IM HÖFLE“

Redactrice: RO VAN OVEN

INHOUD:

GALATEA EN HANS BRIL, DOOR JAN WALCH (4)	BLZ. 38
RIJP (GEDICHT), DOOR A. E. VAN DER TOL	BLZ. 39
WINTERSPORT (GEÏLL.), DOOR R.	BLZ. 37, 40—42
BIJ DE DIEREN. DE MAN MET HET ZWARTE GEZICHT DOOR MANFRED KYBER	BLZ. 41
DE MODERNE FRANSCH KUNSTNIJVERHEID, (GEÏLL.), DOOR A.-H. MARTINIE	BLZ. 42—44
TRUFFELS (GEÏLL.), DOOR B. E. BOUWMAN	BLZ. 44—45
GOLF (GEÏLL. DOOR HARMSSEN VAN BEEK), DOOR WM. MULDER.	BLZ. 46—47
ZENIA, DOOR RALPH SPRINGER	BLZ. 47
DE ZEERUITER, (SLOT), NAAR HET DEENSCH VAN ANKA MANN	BLZ. 48
BERIJPTE APPELBOOMEN	BLZ. 48

BERICHTEN VAN REDACTIE EN UITGEVERS.

De uitgevers verzoeken beleefdelijk dit blad te noemen als men naar aanleiding van eene advertentie, een aanvraag of een bestelling aan een adverteerder doet.

Men gelieve alles wat de Redactie of de Administratie van dit weekblad betreft te adresseeren aan de Uitgevers Scheltema & Holkema's Boekhandel, Rokin 74—76, Amsterdam, met de toevoeging: „Voor de Redactie" of „Voor de Administratie van het Weekblad Buiten". Duidelijke naam en adresvermelding wordt verzocht, ook achter op de foto's

Nieuw verschenen nummers 25 cts., oudere 50 cts.

GALATEA EN HANS BRIL

4) DOOR JAN WALCH

TOEN het „bureau" dit geblaas had vernomen, bogen allen nog eerbiediger dan ze al bij het binnenkomen van het deftige gezelschap — welker prachtige automobiel voor de deur stond — hadden gedaan. De bediende, die het boekje voor de inschrijving der namen aanbood, werd onmiddellijk door den chef de réception opzij gewerkt. — „Of hij mijnheer en mevrouw even een paar geschikte appartementen mocht wijzen?" Meteen ging hij hun uitnodigend vóór; en de meneer keek met een zakelijke hoffelijkheid om naar de bijzondere dame. Doch die merkte dat niet dadelijk; zoo was zij verloren in den aanblik van Hans Bril. Er was een kleine aanraking van haar arm noodig om haar tot het bewustzijn van de situatie terug te brengen. Toen ze die aanraking voelde, staarde ze haar geleider-uit-New-York een oogenblik met starren schrik aan; en bleef nog onbeweeglijk; terwijl de straling van haar gelaat zich verduisterde in een rimpeling van nadenken. Toen sloot ze een oogenblik de prachtige, groote oogen. Toen zij ze weer open deed, leefde er een vreemde wilskracht in. Ze volgde.

Dit alles duurde niet langer, dan de tijd dien ik nodig heb om het te vertellen. Maar na die weinige oogenblikken bleef Hans Bril achter in een vreemde verrukking. Hij besefte.

Ik ben niet meer alléén in de menschenwereld. Ik heb een anderen natuurgeest ontmoet.

TWEDE HOOFDSTUK

WIE GALATEA WAS

Het was Hans Bril, na deze wondere en diepe ervaring, onmogelijk, verder stil te blijven zitten. Hij krabbelde driftig

overeind, en begon, met een glimlach die zijn verfrommeld gezicht tot een bijzonder eigenaardig landschap vol licht en schaduw maakte, driftig op-en-neer te wandelen. Om al die mensch-wezens om hem heen bekommerde hij zich niet in 't minst; zoodat het personeel hem met de grootste verbazing aanstaarde.

Bij het loopen scheen zijn vreugde al grooter te worden, en ten slotte kreeg hij zelfs iets joviaals over zich. Hij grimlachte den piccolo-met-de-knoopen, die hem, houding-vergeten, met open mond stond aan te staren, beminnelijk toe; beende toen, door het verschiet van zon, lucht en bergen aange-trokken naar den uitgang van het hôtél. In de deur bleef hij staan; ademde diep; maakte een beweging of hij eruit wou loopen; maar bedacht zich; nam een besluit; stapte naar de lift; en beval: „Naar mijn kamer". Het popjongetje zette een peinzend gezicht, zei toen vóór zich uit: „Zweite". En Hans steeg — in zijn vreugde nu: vreesloos — naar zijn tijdelijk verblijf.

Nu kon hij eens rustig denken. Hoe, hóé toch zou hij met haar in aanraking komen? Hans, die immers een *Duitsche* natuurgeest was, had wel veel ijver, maar hij had niet veel initiatief. Daarom keek hij dan ook in deze omstandigheden dubbel diepzinnig, terwijl hij op den rand van het bed zat; de peinsrimpels in zijn gezicht verdiepten zich tot ravijnen. En toen ze niet dieper konden, liet hij zich achterover vallen, schoof tot hij languit, en met zijn hoofd op 't kussen lag, en staarde met willooze zaligheid vóór zich.

Hij had ongeveer een kwartiertje zoo gelegen, toen de deur van zijn kamer langzaam openging. Hij zag ze langzaam naar zich toekomen, maar was alléén in een te vreemden geestestoestand geraakt, om bang of verschrikt of zelfs heel verwonderd te zijn. Hij staarde maar, staarde . . . Tot hij achter de deur een gestalte ontwaarde . . .

Met een kreet sprong hij overeind. *Zij* was het!

Glimlachend legde ze den vinger op den mond, sloot vlug maar behoedzaam de deur achter zich, en kwam toen op hem toe.

Hoe mooi was ze!

Ze was anders dan de blonde blauwoogige wezens van zijn Noorderland. Een donkerder glans tintte door haar huid-kleur; haar haren waren zwart en de oogen van een doortinteld bruin. Haar wangen hadden een warmer gloed; het hoofd was van fijne, ovaal-omtrokken lijning. Waren haar trekken in rust, dan was hun uitdrukking van een rustig-reine schoonheid; maar zoodra ze Hans zag, en dat hij alleen was, en toen ze de verraste verbazing op zijn rimpelkoppetje ontwaarde, gleed een lachje uit haar oogen en groef oolijke kuiltjes in haar wangen. Toen stond ze stil; en bleef Hans staag zoo maar aanzien; Hans, die *niet* verlegen was, maar op haar toetrad en zei — openlijk verrukt naar haar opziend zei hij 't:

„Quelle joie!"

Waarom hij haar plots in het Fransch toesprak, zou hij, als men hem daarnaar gevraagd had, waarschijnlijk niet hebben kunnen zeggen. *Kabouters en andere geesten worden zich trouwens ternauwernood bewust, welke menscheitaal ze spreken. Hun gevoelens worden de woordklanken die in de omstandigheden het best passen.*

„Dat is het", zei de andere; en haar stem was muziek. „Ik wist waarlijk niet, dat er nog iemand van uw ras over was — Wat is de wereld veranderd, hè!"

Hans knikte toestemmend, maar verstrooid. Hij was het volkomen met die dame eens; maar het lag niet in zijn aard, ineens maar te gaan praten over iets van belang, als je niet wist, met wie je praatte. En kabouters zijn nieuwsgierig.

„Wie . . . Wat is u?" vroeg hij.

„Wat denk je wel, dat ik ben?" lachte de dame, en in de klokjes van haar lach, hoog en melodisch carillon, tinkelde een tikje spot.

„Een . . . nymf?" vroeg Hans. En hij bekeek haar met zijn eigenwijze aandacht; waarvan echter voor die betooverende lieflijkheid het eigenwijze wegsdolt, zoodat zijn gelaatsuitdrukking ten slotte tot een ietwat onnoozele teederheid afzakte.

„Dat zie je goed, Hans", antwoordde ze na eenige oogenblikken, open en met warme vriendelijkheid. Ik ben de nymf Galatea . . ."

Ze wachtte even, een aanloop zoekend voor haar verdere autobiografie; en Hans repliceerde beleefd, zij 't ietwat houderig:

„Mijn naam is Bril. Hans Bril. Duitse kabouter”.

„Proféssor Hans Bril”, zeide Galatea schertsend. „Maar, 't is waar, dat hoefde er niet bij. Jelui Duitschers zijn immers allemaal professor!”

Hans wist niet zeker, of dat een compliment was. Professor was bepaald een mooie titel, maar als je 't allemáál bent, . . .

„Vertel mij eens, hoe *U* hier gekomen is?”

„Dat zal ik doen”, zei Galatea. „Ik hoor van ouds thuis in Griekenland, in Arkadia; — heb je daar wel eens van gehoord?”

„Zeker, zeker”, kwam Hans ijverig-pedant. En 't was waar, want de geleerde kabouters van omstreeks 500 na Christus wisten véél . . .

„Daar heb ik vele eeuwen gezweefd en gezongen onder de blauwe lucht. Mijn beek ritselde met een blij klateren onder de huiving van heerlijk groen; het was daar schaduwig tot in de heetste uren, en ik baadde er mij, en rustte, en hield de brutale bokspooters voor den gek. Maar toen is op een dag Hephaistos boos op mij geworden. Waarom? Och, Hephaistos zie je, is zoo'n echte lieve domme man. Vreeselijk sterk; en vreeselijk verliefd op die bête Aphrodite; die . . . en fin . . .”

„Ja ja . . . ik heb Ovidius gelezen”, antwoordde Hans geleerd; die historie met dien soldaat; dien Mars . . .”

„Enfin”, ging Galatea voort, „Hephaistos was dan boos op mij. Natúúrlijk zat Aphrodite erachter. Die bemoeide zich véél met aardse zaken; vanouds; elk oogenblik moest ze beneden zijn, om daar te coquetteeren en moeilijkheden te maken. Als je weet van die historie met Mars, dan ken je natuurlijk ook dat geval met Paris; dien schoonheidswedstrijd; met attracties, attracties voor de jury dan. Wat kijk je dom, Hans! Begrijp je 't niet? Ken je die geschiedenis niet?”

„Jawel, jawel, natúúrlijk”, haastte Hans zich, en keek weer weledelgestreng. „Maar . . . zie je, . . . „attracties” en „jury” . . . .?”

Galatea lachte haar zilveren-klokjes-lach. „Dat is „modern”, Hans! Dat zeggen ze tegenwoordig van allerlei gelegenheden, waar mooie vrouwen te zien zijn, en waar je cadeautjes krijgt. „Attracties” dat zijn dan dingen die erg mooi lijken, maar van-binnen niet meevallen; en de jury, dat zijn wezens, die prijzen uitdeelen; en dan wordt er dadelijk daarna muziek gemaakt, om 't mopperen te overstemmen. Ja, ik zie wel, je begrijpt 't nog niet, maar dat doet er niet toe.

„Ik ken de geschiedenis van Helena van Troje heel goed”, zei Hans pedant.

„Natúúrlijk, *Duitse* kabouter”, lachte Galatea; en ze lachte zoo zonnig, dat alle schaduw van spot erin werd wégeschenen; „nu maar, ik vertel verder, en als je iets niet snapt, dan komt dat later wel terecht; als je wat meer gewend bent aan de moderne wereld. Want ik zie wel, dat jij nog máar pas hier bent opgedoken. Goed. Aphrodite kwam dan vaak op aarde, en heeft zeker iets gezegd, dat 't hier veel aardiger was, enfin, altijd nectar en ambrozijn verveelt ook, en ze is een wispelturige vrouw. Dat heeft dan — tenminste zoo stel ik 't me voor — Hephaistos geërgerd, hij is in elk geval nijdig geworden op die wezens, die zijn vrouw benijdde, en hij is kwaadaardigheden gaan uithalen”. Galatea zweeg even, nadenkend over de gebeurtenis, die zoo'n belangrijke datum in haar leven was; en Hans Bril zag, dat haar manier van nadenken, een zachte, droomerige peinsblik onder de donkere schaduwing der lange wimpers, ook al iets heerlijks moois was; zonder krampige samentrekkingen, enkel een weemoedig zien naar vreemde verte.

Lang kon hij echter niet van zoo'n aanblik genieten; daarvoor kriebelde hem te zeer de nieuwsgierigheid, die hij zelf weetgierigheid noemde; of zelfs wel eens belangstelling. En bovendien gaf hij graag blij, scherpzinnig te zijn. Zoo zei hij dan:

„Hij heeft je zeker in een rots opgesloten. Zooals Polyphemus Odysseus”.

Galatea knipte even met de oogen, en zag verward op. Zij wijlde in zoo andere regionen. Doch de ernstige prikkelken van Hans, door de wijde lenzen van zijn uilebril tegenover haar, de onfleurige weelde van een menschenkamer, riepen haar tot deze werkelijkheid terug, en de vraag waarvan alleen de klank tot haar was doorgedrongen, in zichzelf herhalend, zei ze:

„Neen, Hansje. Zoo-iets is *jou* zeker gebeurd”.

„Hoe weet je dat?”

„Ik wist het niet; maar omdat je er mee aankomt . . .”

„Hum”, zei Hans. Ja, hum, — ervaring is altijd de hoofd-factor voor een verklaring, nietwaar?”

„Ook wel eens de fantaizie”, zei Galatea, en haar wimpers werden weer een oogenblik peinzend. „Maar kom, ik zou vertellen. Neen, Hephaistos sloot me niet in een grot met een rotsblok ervoor. Erger. Hij heeft mijzelf versteend”.

„Verschrikkelijk”, zei Hans. „En . . .”

„Nu”, zei Galatea, „als je eenmaal aanvaardt, dat hij me versteende, moet je zeggen, dat hij 't op een nogal nette manier deed. Hij maakte prachtig marmer van me, heerlijk blank, teer-dooraderd marmer —”

„Dat was zeker de minste moeite voor hem”, zei Hans, met een bewonderenden blik op den „lagen hals” — een héél lage hals was het — van zijn nieuwe vriendin. „Tenminste, als je er voor de versteening uitzag zooals daarná . . .”

Galatea glimlachte. „Hansje, Hansje — ik wist niet, dat je zoo galant kon zijn . . .”

Hans trok verwonderd de wenkbrauwen op. „Ik constatéér eenvoudig”; . . . zei hij, „dat . . .”

„Het wordt hoe langer hoe beter”, lachte ze luid en geveid, „hou nu maar op, of ik geef je een zoen”.

Dat was een nieuw verschiep voor Hans; waar hij nog niet naar gekeken, noch aan gedacht had. Maar 't kostte hem moeite in die vréemde gedachtegangen mee te draven. En hij zei dus maar eenvoudig:

„Wil je verder vertellen?”

„Goed. Ik werd dus marmer. En *ik* niet alleen. Hij liet het marmer om mij heen groeien; zóo dat ik onderdeel werd van een geweldigen kubus, 'n ontzaglijk blok. Dat duurde 'n eeuw of wat. Het was heel vreemd. 'n Heel koel, roerloos leven. Vaag hoorde ik nog, en van ver, het murmelen van den stroom en, als het stormde, het gieren van den wind. Maar ik bleef daartusschen, verdoofd en in een trager bestaan. De meeste menschen denken, dat de steen niet leeft. Ik weet het beter. Trouwens er waren in Griekenland ook wel menschen, die beter wisten. De hoogste menschen; die meer van den geest in zich hebben dan andere”. Zij zweeg een oogenblik; en Hans, die weer graag scherpzinnig wou zijn, vroeg:

„Geleerden, meen je?”

„O nééj! — Kunstenaars”.

„Hm”, zei Hans misprijzend. „En . . . hebben kunstenaars jou dan gevonden, in 't marmer?”

„Eén kunstenaar, Hans; een heel groot kunstenaar, die veel leed om de schoonheid had gedragen. Want hij zag ze overal om zich, en hij hoorde ze overal om zich, doordat haar beeld en haar echo in zijn hart woonden. Heel de wereld kent zijn naam: Pygmalion heette hij”.

„Oôch”, zei Hans met een circumflex van verwondering op de o . . . „Jawel — ik ken dat verhaaltje; van dat marmeren beeld, dat hij had gemaakt, en dat levend werd . . .”

„*Jij* bent een geleerde, Hans”, zei Galatea, nu ernstig. „En je vertelt de schoone sproken, . . . als een geleerde. Het is wáár wat je zegt, maar — vergeef me, Hansje — het is zonder begrip. Pygmalion, mijn lieve, groote Pygmalion, heeft niet een beeld „gemaakt”; dat toen levend werd; en hem troostte. Hij heeft mij *gezien* in het marmer, en met aandachtige oogen heeft hij mij teederlijk bevrijd”.

Zij zweeg een oogenblik, peinzend; maar Hans, die in de schutterige onrust, hem eigen, nooit in een gesprek een stilte van enigen duur verdragen kon, verbrak de mijmering der nymf met de opmerking:

„Dat is dan wel een heel bijzonder geval”.

(Wordt vervolgd)

RIJP

Als witte statie-varens in de mist,
 Staan vorstlijk de berijpte boomen, —
 Een goede fee die 't oude sprookje wist
 Begint vlak boven d'aard te droomen . . .

En spreekt met helder-ijle, hooge stem,
 Het toover-woord, dat tak en twijgen
 Gevangen houdt in kristallijnen klem
 En feesten oproept uit het zwijgen . . .

Wij worden van de aarde weggetild,
 Wij zoeken lang-vergeten namen,
 Ziet: Prins en Edelvrouw gaan door de stilt'
 Die uit het Rijk van Wonder kwamen . . .

A. E. VAN DEN TOL

WINTERSPORT IN DUITSCHLAND. BRAUNLAGE IN DEN HARZ

WINTERSPORT IN DUITSCHLAND

WE hebben zooeven onze eerste sneeuw gehad. Even wit-gepoeierd waren de velden en heiden, de straten en daken der steden en we droomden ons de verwezenlijking van sneeuwballen en sledevaarten, zooals Hollande gerekend heeft 30, 40 jaar geleden. Daar was de rinkelende arreslee, die het verkeer onderhield tusschen dorp en ijsbaan, maar steeds te klein bleek om de liefhebbers alle te bevatten, daar waren de echte sneeuwbalgevechten, waarbij het geen kwaad kon, als we eens met den grond kennis maakten. Want het bekogelde slachtoffer viel zachtveerend in een blanke vacht, zonder eenig hiaat allerwege gespreid. ☼ Maar de kinderen van thans weten weinig anders dan door overlevering van deze verrukkingen en, gebeurt 't al een enkele maal, dat de sledjes voor den dag kunnen worden gehaald en pogingen tot sledevaarten worden aangewend, gewoonlijk is de heerlijkheid al te gauw verdwenen. En de sneeuw, waarvan je sneeuwpoppen boetserde, sneeuwpoppen met bezem en hoogen hoed, is volko-

men naar het rijk der legende verbannen. Zoodat de Hollander zich, als hij binnengaats blijft, zal moeten beperken tot zijn schaatsen. Want ijs gedijt tot nog toe — al wordt ook zijn verschijning schaarsch — beter in deze regenrijke streken. ☼ Ik ben een weerkundig analabeet — beter in deze regenrijke streken. ☼ Ik ben een weerkundig analabeet — beter in deze regenrijke streken. ☼ Als van verre streken afbeeldingen van dikbesneeuwde bergen, met vrolijke skiloozers, met jolige sledevaarten ons bereiken, is voor ons de sneeuw alweer tot het inheemsch product modder verworpen. Ik erken de vruchtbaarheid van onzen goeden, vaderlandschen grond, maar toch, als al deze blanke vreugde me voor oogen komt, dan ben ik tot waardeering al heel weinig geneigd. ☼ En de lust komt over me om den goeden vaderlandschen grond te ontvluchten, ver weg, naar de bergen van Zwitserland, naar het hooge Noorden, waar de sneeuw volop gereed ligt voor allen, die intenser het leven leuken, als ze op de ski of op de slede langs onbetreden bergruggen

WINTERSPORT IN DUITSCHLAND. . . . UBER ALLEN BERGEN . . .

afglijden. ☼ Maar dan komt de plicht, sinds de Genestet met „koel, gebiedend oog” en vermaant me, vermaant me wijs en verstandig, dat het alles zoo ver, ver weg is, dat het noodzakelijk is 't dichter bij huis te vinden. En ik geef me gelaten over, verzet me niet meer. Tot op eens een vriend binnentreedt en me een riem onder het hart steekt en me wijst op de nabijer gelegen wintersportmogelijkheden. ☼ Daar is de Harz, waar even intens als in de Skandinavische landen, als in Zwitserland skiloozen wordt bedreven; het skjöring achter het paard, het skispringen vindt er zijn beoefenaars. ☼ Het Reuzengebergte, het Ertzgebergte en niet te vergeten Saksen, de Beiersche Alpen (al zijn deze verder verwijderd) ze bieden thans alle voor den beoefenaar van wintersport vele en onbegrensde mogelijkheden. Bob-kampioenschappen worden in den Harz „versleed”, o.a. te Hahnenklee, en in het Schwarzwald, te Triberg. De skiloozers kunnen hun hart ophalen bij wedstrijd-

den te Klingenthal in het Vogtland, te Berchtesgaden in Beieren, in Schwaben en Thüringen. En tochten, verre tochten kunnen, na eenige oefening, worden ondernomen over vele Duitse bergen. Van de oneindige schoonheid, die we daar ontmoeten, geven de afbeeldingen hier gegeven, een indruk, in weerwil van alle verzorgde nauwkeurigheid, verre nog van de werkelijkheid. R.

BIJ DE DIEREN

DE MAN MET HET ZWARTE GEZICHT

DE man met het zwarte gezicht is een bokser. Ik ben zeer bevriend met hem en dus besloot ik op een dag, hem te interviewen. Daar kan men toch allerlei dingen van leeren, dacht ik, de groote verschillen der natuur eens anders belicht te zien, heeft steeds zijn waarde en misschien toont de man met het zwarte gezicht mij interessante kijkjes in het leven van uit een honden oogpunt bezien — uit het werkelijke hondenleven natuurlijk, niet uit dat, wat de menschen daarvoor houden. ☼ De man met het zwarte gezicht knaagde juist aan een respectabel bot, dat hij van de keukendomeinen opgesnord had. Dat is voor hem, wat voor ons een sigaar na tafel is. ☼ „Haal je ook een bot uit de keuken”, zei hij gul. Wij spreken elkaar met jij en jou aan. ☼ Ik bedankte voor het bot. „Ik wilde je vandaag een en ander vragen. Ik schrijf een boek. En daarbij heb ik jouw kijk op de dingen noodig. Op de menschen bijvoorbeeld”. Het bot ging aan gruzelementen. „Dus over de naakte tweevoeters. Dat is een onderwerp, waar heel wat aan te kraken is.” Hij knorde zachtjes. ☼ Ik was ietwat verbluft. „Hoe bedoelde je dat? Naakte tweevoeters? Ik bedoelde, over ons”. „Ja, zoo heeten jullie”, zei de man met het zwarte gezicht rustig, „de naam duidt het goed aan. Vind je ook niet?” ☼ Ik vond het ook maar. „Ik laat me daarover eigenlijk niet gaarne uit”, zei hij, „het onderwerp is net als een stuk vleesch. Aan den eenen kant goed, aan den anderen kan je je tanden erop kapot bijten, zoo pezig is het”. ☼ „Maar iets zou je me toch wel kunnen zeggen. Alleen maar uit een algemeen gezichtspunt. Men heeft op zichzelf toch niet den waren kijk”. De man met het zwarte gezicht begon aan den anderen kant van het bot. „In orde”, zei hij welwillend. „Maar ik kan je niet meer vertellen dan het kleine beetje, dat wij als jonge honden leeren. Dat gaat eenvoudig niet. En ik kan je slechts een heel objectieve beschouwing geven — en ook maar zeer oppervlakkig, zoo maar bij wijze van causerie. Je moet begrijpen, ik houd juist mijn rustuurtje na middageten”. Hij wees met zijn poot op het bot. ☼ „Natuurlijk. Het is maar een interview. Niets meer. Derangeer je niet. Dus wat leeren jullie — pedagogisch gesproken — als jonge honden over de naakte tweevoeters?” „Alleen het allernoodigste. Het andere leer je van zelf en dat is ook zeer verschillend. In de eerste plaats is de waarde der naakte tweevoeters zuiver economisch. Hoe dichter ze bij de keuken zijn, hoe beter. Natuurlijk zijn er uitzonderingen. Zoölogisch zou je als volgt kunnen zeggen: In den oertijd hebben de naakte tweevoeters blijkbaar een soort rui gehad, want ze hebben hun heele vacht verloren tot op de onbeteekenende beharing op het hoofd, wat een onnoozelen

WINTERSPORT IN DUITSCHLAND. DE SKIHUT BIJ TODTMOOS

indruk maakt. Bij die van het vrouwelijk geslacht zijn deze haren soms langer, maar daarentegen hebben de mannetjes bij de naakte tweevoeters bij hun snoet een paar haren staan, waar zij bijzonder veel zorg aan besteden, ofschoon dat geen zin heeft. Van een vacht kan men eigenlijk niet spreken. Hun gang is zeer merkwaardig en komt dien van een ooievaar nabij. Zij gaan op hun achterbeenen staan en loopen met deftige passen, bespottelijk komiek, maar ze schieten er betrekkelijk maar langzaam mee op. Hun voorpooten laten ze erbij hangen of ze zwaaien ermee in de lucht. Het geheel ziet er, vooral van verre en als ze in wat grootere troepen rondwandelen, zeer wonderlijk uit. Daarbij maken ze buigingen en ze knikken met hun koppen of ze stooten een eigenaardig soort lach uit, dat heel veel heeft van het hinniken van een jong paard. Maar ik wil niet onbeleefd worden. Per slot heb ik je misschien toch gekrenkt”. ☼ „O, volstrekt niet, ik heb het je toch zelf gevraagd”. In mijn hart voelde ik me wel een beetje uit 't veld geslagen. De man met het zwarte gezicht merkte dat wel. „De naakte tweevoeters”, hervatte hij, goedmoedig, „zouden heusch niet zoo'n aller-komieksten indruk maken, als zij zichzelf niet zoo gewichtig vonden. Zij loopen rond met een gezicht, alsof ze alles roken. En ze hebben juist een allerberoerdst soort neus, ze vinden bijna nooit een spoor, zelfs niet het allersimpelste”. ☼ „Ja met die uitdrukking van gewichtigheid, daarmee heb je gelijk”,

WINTERSPORT IN DUITSCHLAND. OBENSTAUFGEN IN BEIEREN

zei ik zuchtend en ik dacht aan een heeleboel menschen daarbij. „De rest is inderdaad een beetje nieuw voor me en een beetje een verrassing. Dat begrijp je zeker wel”. ☼ Hij was zoo vriendelijk me niet aan te zien en hij knaagde wat aan zijn bot. „De naakte tweevoeters”, ging hij voort, „hebben dus geen vacht behalve dan die paar haren, die daarenboven bij de oudere exemplaren uitvallen of grijs worden. De jongen — zelden meer dan een — komen eveneens naakt ter wereld en zijn zeer lang onbeholpen. Om het niet al te koud te hebben, hullen de naakte tweevoeters zich in lappen van allerlei kleur. Het staat heel leelijk, maar de stakkerds kunnen per slot niet anders, ze zouden omkomen van de kou”. ☼ Ik deed het zwijgen er toe. Ik had geen zin om hem in te wijden in onze principes omtrent zedelijkheid, waarbij het lichaam als iets onbehoorlijks wordt beschouwd. „Het gezicht en de voorpooten blijven onbedekt”, legde de man met het zwarte gezicht verder uit. „Alleen wanneer de naakte tweevoeters groote bijeenkomsten houden en buigen en met hun kop knikken, dan bedekken zij meestal ook hun voorpooten. Waarom, weet ik niet”. ☼ Ik wist het ook niet. „Hun tanden zijn zwak, ofschoon ze veel en graag vreten. Maar een vechtpartij, waarbij flink toegebeten wordt heb ik nooit bij ze gezien. Integendeel, ik heb vaak opgemerkt, dat, als twee naakte tweevoeters bijzonder woedend op elkaar waren, dat zij dan nog eens zooveel strijkages voor elkaar maakten en elkaar allerlei vriendelijkheden toevoegden. De voorpooten zijn buitengewoon ontwikkeld en ze zijn er verbazend handig mee, net als de apen, waar ze overigens de meeste overeenkomst mee hebben. De staart ontbreekt bij alle exemplaren; daar vandaan kunnen ze ook niet kwispelen. Zij laten hun tanden zien, als ze in hun schik zijn. En ze trekken elkaar aan de voorpooten als ze elkaar begroeten en afscheid van elkander nemen. Ze kunnen zich niet vlooien. Kan jij je vlooien?” ☼ „Neen”, zei ik ietwat verlegen, „helaas niet. Ik heb nooit gelegenheid gehad om het te leeren”. De man met het zwarte gezicht snoof minachtend. „Ook nog in allerlei andere dingen zijn de naakte tweevoeters hoogst eigenaardig”, ging hij voort, „bijvoorbeeld zij bewonderen witte gladde gezichten. Wat zouden wij ervan zeggen, als de bokser-dames niet die fluweelige zwarte teint hadden en al die pikante plooiën? Zeer wonderlijk is ook de voorliefde van de naakte tweevoeters voor een bepaald soort vuil metaal. Zij draven den heelen dag rond

WINTERSPORT IN DUISCHLAND. EEN HUIS IN HET SCHWARZWALD

en sjouwen om het te krijgen. En zij geven het niet graag weer terug. Als ze dat vuile metaal hebben, krijgen ze de prachtigste dingen, en voor dengene, die er het meeste van heeft, kwispelen al de anderen. Als men van kwispelen kan spreken met die ongelukkige staarteloosheid”. ☼ De man met het zwarte gezicht was klaar met zijn bot. „Meer kan ik je niet zeggen. Ik weet nog een massa, maar ik zou allicht te ver gaan — buiten mijn boekje. Dat zijn dan persoonlijke dingen, waar ik over nagedacht heb en ik ben wijsgeerig aangelegd. Wijsgeeren zeggen zoo maar niet alles. Alleen al daarom niet, uit vrees dat men ze zou muilkorven”. ☼ „Dat is bij ons ook zoo”, zei ik. „Zie je wel. Maar dit weinige kan je gerust oververtellen. Dat is maar jonge-honden-wijsheid. Veel menschen zullen zelfs dit niet begrijpen”. „Daar ben ik van overtuigd”, zei ik. ☼ „Overigens”, besloot hij, „laat je ooren niet hangen, al ben je ook een naakte tweevoeter. Een ziel kan iedereen hebben, een naakte tweevoeter zoo goed als een behaarde viervoeter. Tot weerziens!” ☼ De man met het zwarte gezicht gaf een poot. Ik nam afscheid. Ik voelde me zoo miserabel als een hond. „Jij zou dus in geen geval een naakte tweevoeter willen zijn?” ☼ De man met het zwarte gezicht liet zijn tanden zien. Rrrrrrrrrrr!”

MANFRED KYBER

De moderne Fransche Kunstnijverheid

VOOR de laatste kunstnijverheids-tentoonstelling in Parijs was buitengewoon veel belangstelling. Ze was dan ook inderdaad de moeite waard: men kreeg er als het ware een overzicht over de verschillende stroomingen der Fransche kunst van na den oorlog. De menschen schijnen nu pas te beseffen, hoe snel de tijd voorbij vliegt. In ieder geval heeft men nog nooit zoo'n haast getoond bij de ontwikkeling van een nieuwen stijl als tegenwoordig: onze kunstenaars hebben geen eeuw meer ter hunner beschikking om een stijl uit te werken en tot volmaaktheid te brengen; en de kunstvrienden wenschen niet te wachten. ☼ Deze haast is echter geen overhaasting. Evenals zoovele andere dingen is ze slechts een teken van onzen tijd. De auto, de vliegmaschine, de bioscoop, de draadlooze telegraphie, tezamen hebben zij in de laatste twintig jaar een grootere verandering gebracht dan vroeger in eeuwen geschiedde. ☼ Bovendien heeft de oorlog van 1914 nog veel tot die verandering bijgedragen. Vooral de jonge menschen verzetten zich tegen het politieke stelsel, dat dergelijke slachtingen toelaat. Deze geest van verzet

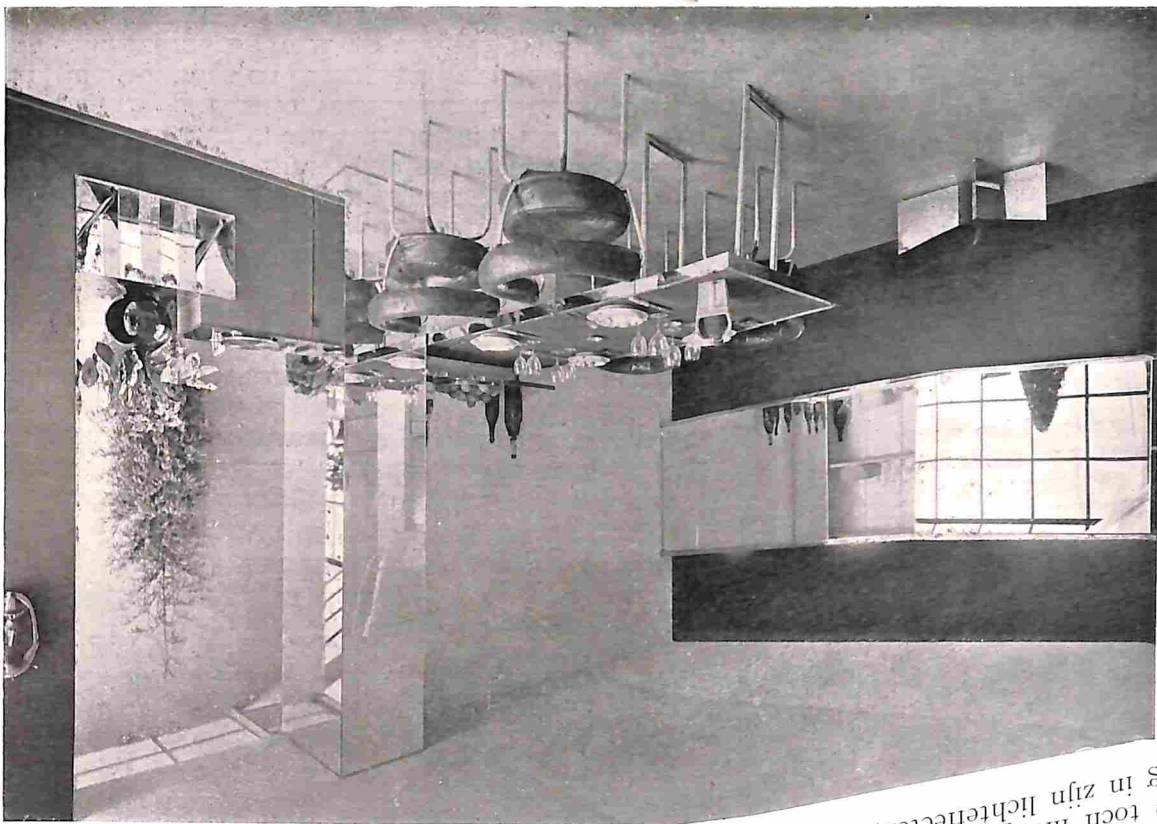
WINTERSPORT IN DUISCHLAND. BENSTAUFER IN BEIEREN

MODERNE FRANSCH E KUNSTN IJVERHEID. BOUDOIR

VAN E. KOHLMANN

den geest ingericht is. De ruime, tabakskleurige stoelen van een opvallende soberheid, de lichte meubels, allen van stalen buizen, bieden gezelligheid en veel comfort. Men zou kunnen zeggen, dat zij het rooken als het ware als een ontspanning suggereert. Einde! Het komt men bij de eetkamer van Charlotte Perrand. Zij is één der jongste sterkunstenaars van Frankrijk. Haar kunst reikt van Kapin en Dufrené tot LeCorbusier, de twee polen der moderne kunst. Wanneer men dat weet, verbaast men zich niet meer over de grote bestisheid en rijpheid in haar werk. Men ziet vele vernuftige uitvindingen, speciaal in deze eetkamer, ter vereenvoudiging van het dienen, vondsten, waar een vrouw beter toe in staat is dan een man. Een huisvrouw moet er in

MODERNE FRANSCH E KUNSTN IJVERHEID. EETKAMER DOOR CHARLOTTE PERRAND

Men drong ook door tot de hoogere kringen en de intellectuelen. In de kunstnijverheid kreeg men de duidelijkste resultaten. Ook de duurzaamste, want de moderne maak heeft zich gevogd naar de economische omstandigheden van na den oorlog, d.w.z. men wensch met zoo eenvoudige harmonie te bereiken. een maximum van comfort, sterijheid en gevolg van. Zoo is de moderne kunstnijverheid in Frankrijk, zoowel de omstandigheden en op deze wijze de menschen opgedrongen. Reeds lang voor 1914 verlangde men in Frankrijk, de oorlog als in verder Europa, naar een moderne kunst; de oorlog bracht echter alleen een veel grooter aantal drukken, zochten de Fransche decorateurs voor voortzetting van den decoratieven stijl, die eigenlijk een vernieuwen. Hun opvating van „modern“ is niets anders dan een verjonging van de oude overgeleverde principes. Zij zijn echter na vele eeuwen in dit zeer zeldzaam en moeilijke ding geslaagd, n.l. om een nieuw meubel te bedenken: de „divan-boekenkast“, het au fond zeer conservatief is. Een klein ballet in 1910, is volde plotseinge beving voor het Russische ballet in 1910, is volde om alles weer uit zijn evenwicht te brengen, de verkregen resultaten te vernietigen en nieuwe van den smaak en Deze verandering verhaast de ontwikkeling van het oude in. Veroorzaakte een nieuwe strooming lijnen met de Fransche Wij zullen ons hier vooral bezighouden met de Fransche kunstenaars, die deze strooming volgen. Wanneer men hun werk vergeelkt met dat van hun collega's in het buitenland, dan neemt men terstond een zekere overeenkomst aan de omgeving wijden door middel van soberheid. Kenmerkend voor hun interieurs is de elektrische licht en een groot kleurenrijkdom. Door hun smaak en soberheid aan de omgeving wijden door middel van soberheid. Een groot succes, maar langzaam en moeilijk, want het pu- kregen ze succes, maar langzaam en moeilijk, want het pu- blik is vergiftigd door de vele afschuwelijke stijlen, die men het voorzet, en lacht spottend om nieuwe uitvindingen, zoals de plotsinge beving voor het Russische ballet in 1910, is volde om alles weer uit zijn evenwicht te brengen, de verkregen resultaten te vernietigen en nieuwe van den smaak en Deze verandering verhaast de ontwikkeling van het oude in. Veroorzaakte een nieuwe strooming lijnen met de Fransche Wij zullen ons hier vooral bezighouden met de Fransche kunstenaars, die deze strooming volgen. Wanneer men hun werk vergeelkt met dat van hun collega's in het buitenland, dan neemt men terstond een zekere overeenkomst aan de omgeving wijden door middel van soberheid. Kenmerkend voor hun interieurs is de elektrische licht en een groot kleurenrijkdom. Door hun smaak en soberheid niet in zijn kleuren. Zoo is hem een matte lamp voldoende voor electriciteit, maar de muren hebben lichte, effen kleuren en de gordijnen worden op- gevroolijkt door twee of drie verschillende kleuren. Een der- gelijk resultaat met zoo weinig middelen is werkelijk verbijste- rend. Op de laatste tentoon- stelling van kunstnijverheid in Parijs biedt Djo-bourgeois ons zijn woonkamer, die volgens den modernsten stijl is ingericht: ze is van beton, de stoelen zijn gemaakt van platte, stalen buizen, evenals de tafel, die een blad heeft van glas. Dit is een saate, weinig suggestieve opsomming. Maar de moote vormen, het bekoorlijke licht zijn er ook nog: de kleur wordt zwakker in plaats van sterker, zooals men zou verwachten. Dank zij die soberheid en dien smaak blijft Djo-bourgeois een Fransche kunstenaar. Op deze woonkamer volgde de rooksalon van Rene- Herbst, die geheel in denzelf-

zelfden eenvoud vindt men terug in zijn lichteffecten, maar streng; in hun soberheid zijn ze toch niet puuriteensch. Den- zins verbreken. De interieurs van Djo-bourgeois zijn niet rechte lijnen, waar hij zooveel van houdt, de harmonie geens- een divan neemt hij b.v. kleine steunmuurtjes, die met hun In plaats van een menigte etageres ter omijsting van mogelijk tot schilddrachtige en bevallige omijsting van versieringen en decoratieve effecten en gaat meubels over. LeCorbusier. Hij verwijderd uit zijn en zelfs zoo min vroeger architect was en onderwijs huizen alle overbodige moderne kunstnijverars inneemt, als men heeft van bourgeo's, ondanks zijn jeugd, een eerste plaats, dat hij is. Het is minder merkwaardig, dat een man als Djo- special de architectuur, in grote trekken internationaal waar en men krijgt den indruk, dat de moderne kunst, en land, dan neemt men terstond een zekere overeenkomst aan de omgeving wijden door middel van soberheid. Kenmerkend voor hun interieurs is de elektrische licht en een groot kleurenrijkdom. Door hun smaak en soberheid niet in zijn kleuren. Zoo is hem een matte lamp voldoende voor electriciteit, maar de muren hebben lichte, effen kleuren en de gordijnen worden op- gevroolijkt door twee of drie verschillende kleuren. Een der- gelijk resultaat met zoo weinig middelen is werkelijk verbijste- rend. Op de laatste tentoon- stelling van kunstnijverheid in Parijs biedt Djo-bourgeois ons zijn woonkamer, die volgens den modernsten stijl is ingericht: ze is van beton, de stoelen zijn gemaakt van platte, stalen buizen, evenals de tafel, die een blad heeft van glas. Dit is een saate, weinig suggestieve opsomming. Maar de moote vormen, het bekoorlijke licht zijn er ook nog: de kleur wordt zwakker in plaats van sterker, zooals men zou verwachten. Dank zij die soberheid en dien smaak blijft Djo-bourgeois een Fransche kunstenaar. Op deze woonkamer volgde de rooksalon van Rene- Herbst, die geheel in denzelf-

TRUFFELS. 1. DE FRANSCH TRUFFEL VAN BUITEN EN IN DOORSNEDE; NAT. GR.

deze eetkamer gewijd heeft. De leunstoelen met hun keurig bekleede, draaibare zittingen, de van schuifjes voorziene spiegels van het buffet met zijn vele verdiepingen, welke op grootsche wijze het landschap weerspiegelen voor de menschen, die er met hun rug naar toe zitten; dat dient alles voor het persoonlijke plezier der gasten; de tafel, die men door ze eenvoudig open te schuiven, verlengen kan, de helderheid en eenvoud van het interieur vergemakkelijken de taak der huisvrouw, hoewel allen er van profiteeren. ☞ Men kan duidelijk merken, dat deze vrouw, ondanks haar groote voorliefde voor het moderne, noch de fantasie noch de sierlijkheid uit het oog verliest. De leunstoelen evenals de krukjes zijn van stalen buizen, maar de zittingen zijn met vroolijk koraalrood marokijn overtrokken. Uit al deze kleinigheden blijkt duidelijk de combinatie in eenzelfde persoon van een veeleischende huisvrouw en een kunstenaars met soberen, fijnen smaak. ☞ De drie kamers van Djoubourgeois, René-Herbst en Charlotte Perriand, allen van hetzelfde genre, zou men in één interieur kunnen vereenigen, zonder dat ze aan het geheel afbreuk doen. Ze zijn even geschikt voor een woning in de stad als buiten. (Slot volgt) A. H. MARTINIE

TRUFFELS. OCTOBROPEYCKENSTEIN, MAARTENSDIJK

TRUFFELS

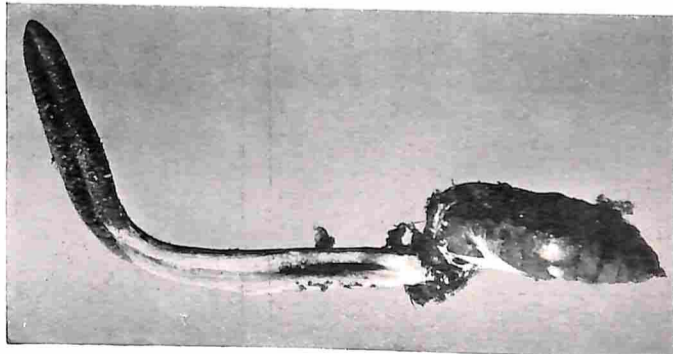
EN smakelijke titel. Als ge in verband hiermee een lyrische ontboezeming verwacht over de genietingen, die dit natuurprodukt aan uw hoog gecultiveerden smaak kan verschaffen, moet ik u teleurstellen, want dan heb ik dit opstel niet voor u geschreven. Maar, wanneer ge ook de natuur bewondert, die niet gebraden of gekookt wordt opgediend, wanneer ge als echt „Buiten-mensch” ook onbaatzuchtige belangstelling voor het levende kent, kan ik u helpen en u den weg wijzen naar het geheimzinnige rijk der zwammen en naar de plaatsen, waar hun wondere leven zich afspeelt. ☞ Reeds in de oudheid waren truffels als lekkernij zeer gezocht, men braadde ze met boter, kookte ze in wijn, of gebruikte ze als een soort specerij om aan vleeschgerechten een pikanten geur en smaak te geven. En deze liefhebberij is er in den loop der eeuwen niet minder op geworden. Frankrijk, van ouds „la douce france”, is het truffelland bij uitnemendheid, vooral het Zuiden en midden. Maar ook in Midden-Europa en in Engeland komen ze voor, bijna steeds op kalkhoudenden grond. Ze schijnen voor hun bestaan aan boomen, tenminste aan boschhumus gebonden te zijn. De voorwaarden voor hun groei zijn echter nog lang niet in bijzonder-

heden bekend, evenmin als die van andere, bovenaardsch verschijnende paddestoelen. Zooveel is echter wel zeker, dat de fijne haarwortels van vele loof- en naaldboomen omsponnen zijn met een warnet van zwamdraden, en hoogst waarschijnlijk is het, dat deze werkelijk met de boomen samenleven; een gemeenschap, waarbij beide profiteeren en die in de botanie *symbiose* wordt genoemd. Dit geldt denklijk ook wel voor de truffels; in elk geval heeft men geconstateerd, dat ze niet langer voortwillen op plaatsen, waar de boomen (vooral eik, haagbeuk, hazelaar en kastanje) gehakt werden. Alle pogingen om dit kostbaar gewas evenals champignons op daarvoor geprepareerde bedden te kweken, hebben tot dusver schipbreuk geleden. De zoogenaamde truffelcultuur in Périgord, in Vaucluse en andere Zuidfransche departementen bestaat dan ook alleen in het stelselmatig zoeken, verhandelen en verzenden. Men vindt de vrucht lichamen nooit aan de oppervlakte, maar steeds onderaardsch op ongeveer een hand-

breed diepte, wat de opsporing nu juist niet gemakkelijk maakt. Hiertoe bedient men zich van gedresseerde honden, ook wel van varkens, die met hun fijn reukorgaan den truffelgeur ook door die aardlaag heen kunnen waarnemen. Ervaren truffeljagers zien echter ook al aan de soort van boschhumus, of er een oogst te verwachten is, of — wat nog wonderlijker klinkt — zelfs aan de soort van vliegen, die er boven zweven. Het zijn de truffelvliegen van het geslacht *Helomyza*, die haar eieren in den grond deponeeren, daar, waar ze de aanwezigheid van truffels met hun reukorganen waarnemen. ☞ Er zijn allerlei soorten truffels, een zeer gezochte is de zwarte wintertruffel (*Tuber brumale* Vitt.), waarvan we een afbeelding op ware grootte weergeven, (afb. 1), en niet minder beroemd is de echte Périgordtruffel (*T. melanosporum* Vit.). Honderden menschen verdienen hun brood met het zoeken, verhandelen, en conserveeren van deze gewaardeerde delicatessen, er zijn jaren, dat er alleen uit Frankrijk anderhalf miljoen K.G. werden uitgevoerd. Deze uitvoer vertegenwoordigt een belangrijk kapitaal, wat ge nog beter zult begrijpen, als ik u vertel, dat een blikje met een stuk of vijf van die zwarte

knolletjes in den kleinhandel met 3 à 4 kwartjes wordt betaald. ☞ Geen wonder, dat dit kostbare artikel vervalscht wordt met alles, wat er maar eenigszins op lijkt, zelfs met de als giftig beschouwde aardappelbovist *Scleroderma vulgare* Horn. (afb. 5).

Vervalsching met bovisten is gemakkelijk vast te stellen: op de doorsnede toonen ze een vrijwel effen zwart

TRUFFELS. 2. KNOTSWAM OP VLINDERPOP; NAT. GR.

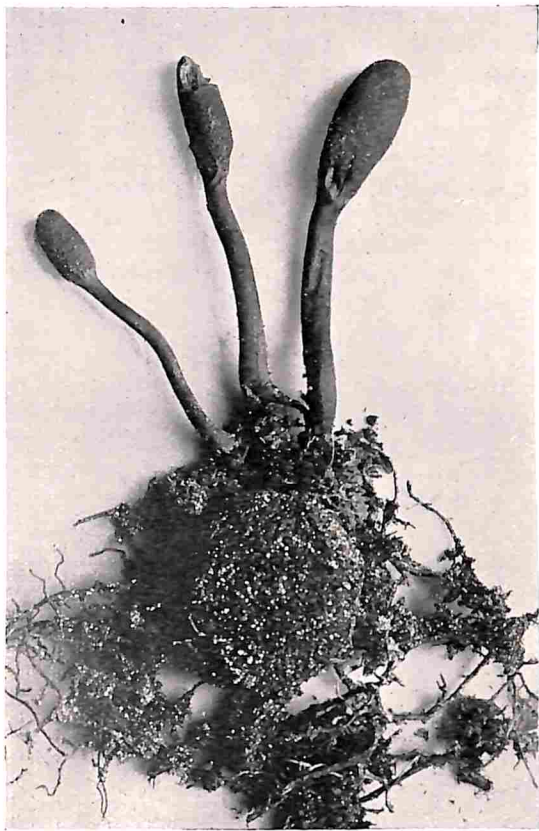

vlak, eetbare truffels vertoonen in dat geval grovere of fijnere kronkelingen, ze zijn steeds min of meer gemarmerd (fig. 1). Andere vervalschingen zijn alleen microscopisch te constateeren. Bekijkt men een zeer dun schijfje van een truffel bij sterke vergrooting, dan blijken de sporen in blaasvormige cellen (*asci* = zakjes) te worden gevormd. Men rekent ze daarom tot de groote groep der *ascomyceten* of lagere zwammen. Onderzoekt men op dezelfde wijze een schijfje van een stuifbal, dan zal men de sporen niet in zakjes vinden, maar *vrij*, aan het uiteinde van zui vormige cellen (*basidiën* = zuiltjes), het kenmerk, waaraan men de hoogere zwammen of *basidiomyceten* steeds kan herkennen. Verreweg de meeste hoedzwammen behooren tot deze belangrijke groep. De lagere zwammen zijn meestal klein, maar spelen in de natuur en — niet te vergeten in de kultuur — een groote rol, want de meest geduchte plantenziekten zooals brand in 't vlas, roest in 't koren, schurft en kanker onzer vruchtboomen worden alle door lagere zwammen veroorzaakt. Toch zijn er ook grootere onder, zooals de morieljes, de kluif- en komzwammetjes, waarvan ge zonder twijfel de schitterende oranje kommetjes wel eens hebt ontmoet. ☞ Op eetbare truffelsoorten kan ons kleine landje zich niet beroemen. Toch kunt ge in onze bosschen onderaardsche truffelachtige zwammen aantreffen, en daarover wil ik nog een en ander mededeelen.

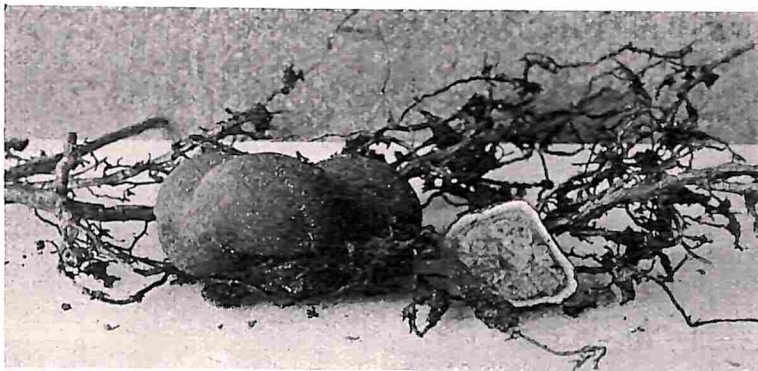
Als de bodem van loof- of naaldbosschen door vellen of planten wordt omgewoeld, komen er niet zelden geel- of zwartachtige zwamknolletjes voor den dag, die veel weg hebben van ruwe aard-appels. (afb. 4). Het zijn de hertentruffels waarvan men bij ons twee soorten onderscheidt, één ledergele met fijne wratjes en één donkerder soort met grovere wratten. Ge kunt ze met onze afbeeldingen (fig. 6) gemakkelijk herkennen. Ze verspreiden een vrij sterken geur en worden door hazen en konijnen gaarne gegeten, die met hun nog onbedorven reukorganen de onderaardsche vruchten ook door den boschgrond heen kunnen waarnemen en ze opgraven. Hun krabsels wijzen u den weg naar de plaatsen, waar de hertentruffel te verwachten is. Men beweert, dat ook herten deze truffels vooral in den paartijd gaarne eten, wat onze oostelijke burens aanleiding gegeven heeft, om ze met den naam van *Hirschkrunst* te bestempelen. ☞ Een dertig jaar geleden bekommerde het groote publiek zich nog niet om paddestoelen, een sfeer van verachting en bijgeloovige vrees omringde alles, wat met dat *duivelsbrood* maar eenigszins verband hield. Door het zegenrijke werk van twee van onze grootste natuurvrienden, *Heimans en Thijssen* en een staf van

TRUFFELS. 5. AARDAPPELBOVIST. NAT. GR.

TRUFFELS. 3. KNOTSZWAMMEN, PARASITEEREND OP EEN HERTENTRUFFEL. NAT. GR.

TRUFFELS. 4. HERTENTRUFFELS OP WORTELS VAN GROVE DEN. NAT. GR.

volgelingen, in wie ze hun liefde voor de natuur wisten over te planten, is daarin echter een groote verandering gekomen. Met huneenvoudig, maar boeiend en vaak met humor ge-

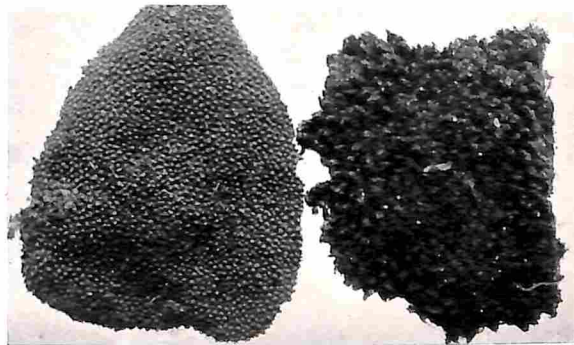
schreven boekjes, met hun tijdschrift *De Levende Natuur* hebben ze, ook voor het onbekende Rijk der Paddestoelen, algemeene belangstelling gewekt en aan duizenden niet wetenschappelijk ontwikkelde landgenooten een bron van zuiver levensgenot geschonken. Een levenswerk, dat nog lang niet genoeg naar waarde geschat wordt, maar dat — ik aarzel niet, het uit te spreken — hen op één lijn plaatst met dichters, schilders en andere groote mannen. Zij zijn het ook, die den bodem hebben bereid, waarin de *Nederlandsche Mycologische Vereeniging* kon wortelen en groeien en nu kan iedereen, die wetenschappelijk of praktisch in de zwammenwereld belang stelt, bij de leiders der vereeniging, haar tentoonstellingen en haar bibliotheek om steun en voorlichting bij zijn studie aankloppen. ☞ We nemen den draad van ons verhaal weer op en keeren tot onze hertentruffels terug. Geen plant of dier staat in de natuur op zich zelf, elk levend wezen heeft voor zijn bestaan andere levende wezens noodig: het voedt zich ermee, het leeft ermee samen en vormt met andere een vennootschap, waarbij beide voordeel hebben, of het teert als parasiet op zijn gastheer. Zoo'n parasiet leeft er nu ook op de hertentruffels van onze bosschen, het is een lagere

knotszwam (*Cordyceps ophioglossoides* Ehrh.), die met haar gele myceliumdraden het truffellichaam doorwoekert en in

het najaar haar geelgesteelde dofzwarte knotsjes door het moskleed heen zendt om haar milliarden sporen overal heen te verspreiden (afb. 3). Deze knotszwammen wijzen u den weg, als ge de onderaardsche groeiplaatsen onzer truffels wilt opsporen, ge moet er echter scherp naar uitzien, want de zwartgrauwe dingetjes steken maar weinig af. Groot is echter uw voldoening, als uw moeite beloond wordt, en ge nu met eigen oogen iets moois aanschouwt, waarvan ge

tot dusver slechts gelezen hadt. Daarbij hebt ge met uw gescherpt waarnemingsvermogen nog tal van andere merkwaardige dingen kunnen zien, van wier bestaan ge vroeger geen flauw vermoeden hadt; het boek der natuur gaat voor u open, ge zijt innerlijk rijker geworden. En nog merkwaardiger dingen kunt ge ontdekken, als ge *werkelijk* hebt leeren zien en waarnemen. Soms ziet ge boven mos of kort gras fraai oranjegele wrattige knotsjes opsteken; graaf ze voorzichtig uit en ge kunt het geluk hebben, dat ge met een nog belangwekkender parasiteerende knotszwam (*Cordyceps militaris* L.) (afb. 2) kennis maakt. Deze heeft echter een anderen gastheer, ze woekert op vlinderpoppen, die zich in den bodem voor hun winterrust gereed gemaakt hebben, doorgroeit ze in de zomer

met haar zwamdraden en verschijnt in den herfst om haar sporen uit te strooien, die op het geringste zuchtje honderden meters ver worden meegevoerd, tot ze ergens

TRUFFELS. 6. HUID VAN DE FIJNE EN VAN RUWE HERTENTRUFFEL. 4x VERGROOT

neerdalen. Ongekende milliarden van die stofjes gaan verloren, slechts enkele vinden in de aarde een pop of rups, waarin ze kunnen ontkiemen en hun voortbestaan verzekeren. Zeldzaam zijn ze volstrekt niet, ik vind ze ieder jaar in het grasperk van mijn tuintje en ge kunt ze hoogstens met de elegante koraalzwammen verwarren, die nog algemeener voorkomen, dit zijn echter hoogere zwammen, die op 't oog reeds aan hun gladde oppervlakte te kennen zijn. De poppenknotszwam echter heeft een fijn-wrattige huid, die ge bij de truffelknotsjes ook heel duidelijk kunt constateeren. ☼ Meer bijzonderheden wil ik hier niet meedeelen, ik wilde slechts uw aandacht vragen voor enkele nog weinig bekende bijzonderheden uit het zwammenleven, dat zich onder den grond afspeelt. Wie meer wil weten van de paddestoelen, hun talrijke soorten en hun verspreiding, raadplege om te beginnen het *Paddestoelenboekje* van *Cath. Cool en van der Lek* en hij zal er geen berouw van hebben. Wilt ge dan nog verder doordringen in de zwammenkunde of mycologie, dan vindt ge in dit populaire boekje alle noodige literatuurwijzingen en ge komt dan ook vanzelf terecht bij de *Mycologische Vereeniging*, die u met open armen zal ontvangen en u alle mogelijke steun en voorlichting gaarne zal verschaffen. Een briefkaartje aan *Dr. Meulenhoff*, Ruychrocklaan 30, Den Haag, is voldoende.

B. E. BOUWMAN

GOLF

GOLF is ongetwijfeld de onbekendste en meest exclusieve tak van sport hier te lande. De leidende golforganisatie, het Nederlandsche Golf Comité, is niet aangesloten bij het Nederlandsch Olympisch Comité en ook in het „Handboek der Sporten” (4 deelen), uitgegeven met voorkennis van het N. O. C., wordt deze sport niet behandeld. ☼ Bij het bovengenoemde Nederlandsche Golf Comité zijn aangesloten de Haagsche, Noordwijksche-, Rosendaelsche-, Doornsche-, Hilversumsche-, Twentsche-, Kennemer-, Zwolsche Golfclub, de Golf Club Voorne, Enghuizen, Domburg en „Toxandria” resp. gevestigd te den Haag, Noordwijk, Arnhem, Doorn, Hilversum, Enschede, Zandvoort, Zwolle, Voorne, Enghuizen, Domburg en Breda. ☼ Naar wij meenen zijn dit alle momenteel in ons land bestaande golfclubs, buitendien bestaan er plannen voor oprichting te Eindhoven. De Doornsche Club gaat spoedig verhuizen naar het schitterend gelegen „Huis ter Heide” en krijgt dan den naam van Utrechtsche Golf Club „de Pan”. De banen der golfclubs noemt men course of links en onderscheidt men 9 en 18 holes links. Vijf der bovenstaande clubs hebben 18 holes courses, te weten den Haag, Noordwijk, Hilversum, Doorn en Zandvoort. ☼ Alvorens nadere bijzonderheden omtrent dezen aantrekkelijken tak van sport te geven, al hooren uit den aard der zaak zuiver technische sportartikelen niet in een „weekly” als „Buiten”, willen wij onze lezers eerst op de hoogte stellen met de bijzonderheden van het spel, en geven deze beknoptheidshalve in den lapidairen stijl van een Engelsche Sporting-Cyclopaedia van den bekenden Britschen sportsman C. B. Fry. ☼ Golf, some say, is a game of the leisured or middle age; but it is indulged in with increasing zest by persons irrespective of age, sex, or rank. The pleasure of a three-mile walk over well-kept, breezily-situated „links” and the fascinations of driving, putting, and all else belonging to the golf game—which had great vogue in Scotland before its hold upon Engeland became extensive—possesses a charm for many statesmen and persons ordinarily engaged in exacting professional pursuits. Golf is played with quite a number of implements nowadays, carried by an attendant caddie. These are club-headed sticks or irons, called drivers, bulgers, niblicks, putters, spoons, mashies, brassies, cleeks, baffies, lofters etc. and small, hard, white resilient balls, made of gutta-percha, or with special rubber cores. On large downs, commons, or specially preserved courses, often by

... EEN MENEER VAN MIDDELBAREN LEEFTIJD ...

the seashore, the links being elaborately laid out with interposed impediments, natural or adopted, in the way of hollows, banks, mounds, and even trees. The object is to strike or „put”, in the fewest possible strokes — the ball, with one or other of the clubs, into each of 18 (in a full course) small holes, about 4 inches in diameter, cut in the turf on specially prepared greens. The holes may be as close as 100 yards from the „tee” or anything between 300 and 600 yards off, and their position is usually marked by flags. At the start for each ordinary hole the ball is „teed” on the summit of a little heap of sand or soil, and therefrom propelled, by one stroke of the driver, or other selected club, with all the force and judgment at the striker’s command, to a position as nearly as possible to the objective hole. A full „drive”, including the length of the flight of the ball in the air and the distance it will thereafter bounce and finally roll along before coming to a standstill, from a powerful stroke by a practised golfer, is about 200 yards, and even more. And then another stroke is made which varies according to the distance to the hole. Some holes are short, and require a shilly-fully-hit ball to land it in one stroke on the „green”. When the ball comes to rest behind a „bunker”,

or in long grass, and has therefrom to be got to the hole, the special club devised for the purpose has to be skilfully employed. The most accomplished golfers have, at their best, managed to „hole” the ball in all the eighteen holes with an average of less than four strokes per hole in a very exceptionally good round; and in the championships, four rounds of a course are played. Matches are either „singles”, between two opponents, or „foursomes”, in which a quartette of players engage, two on each side playing alternately with the same ball. One must know the „links” well, and be able to judge distances and gauge wind-force and rely on one’s own play to get the best attainable results in a golfing competition; but, fondness for the game having once been acquired, it certainly furnishes a healthful and not too exacting outdoor relaxation, usually with very agreeable surroundings. Each player, or pair of players, uses a separate ball. ☼ Tot zoover C. B. Fry, het schijnt U mogelijk vreemd, dat wij het bovenstaande niet in het Hollandsch vertaald hebben, edoch waarde lezers, er zouden zoovele „vaktermen”,

onvertaald moeten blijven, dat het zoo in het Engelsch een beter geheel blijft. ☼ In de oorlogsjaren heeft men wel getracht, b.v. in Duitschland om voor de Engelsche terminologie bij voetbal, hockey, tennis, cricket en golf een Duitsch equivalent te vinden, doch evenmin als bij cricket, „the King of sports”, is men er bij golf, „the royal and ancient game”, blijvend in geslaagd. Evenmin als bij cricket bestaat er een internationale Golf Organisatie. Is bij cricket The Marylebone Cricket Club de hoogste autoriteit, bij golf treedt als zoodanig op the Royal and Ancient Club of St. Andrews. Deze beroemde Britsche club is echter geen dictator; kort geleden is de praeses naar Amerika geweest, om contact te hebben met de vele golfclubs in de Nieuwe Wereld en het oordeel der meest prominente in te winnen, omtrent den diameter van den bal. ☼ Het gaat hier om een tegenwicht voor de vervolmaking der ballen door de fabrikanten. Een beslissing is nog niet gevallen, men gaat eerst weer experimenteren. Golf is een merkwaardige sport, men heeft het grenzeloos lief, of men minacht 't. ☼ Men is het er nog steeds niet over eens, op welken leeftijd men er mede moet aanvangen. In Engeland geldt het gezegde: dat men rugby speelt tot z'n twintigste, voetbal tot z'n dertigste, cricket tot z'n vijftigste en daarna golf. ☼ Golf is geen combinatie spel en daardoor voor jongeren in verband met het aankweken van saamhoorigheidsgevoel, team-spirit enz. minder aanbevelenswaardig dan cricket, hockey e.d. Op de Engelsche scholen treft men geen golf-links aan en ze zullen er wel niet komen ook, hoewel de leeraren bijna allen zelf golfers zijn. ☼ Golf kweekt zelfbe-

heersching, doch geen snelheid of fysieke moed. Aan den anderen kant heeft golf ook groote voordeelen, het leert eerlijkheid en zelfbeheersching. Wij gelooven niet, dat er een enkele sport is, waar zoo gemakkelijk, zonder kans op ontdekking, geknoeid kan worden. Een zeer groot voordeel is wel dat de meeste „links” uitgezocht natuurschoonbieden, zoodat men niet alleen van de frissche sport geniet, doch al evenzeer, en dit misschien meer dan bij eenig andere sport, van de heerlijke natuur. ☒ Men moet

golf dan ook geen sport voor „ouden van dagen” noemen, golf is sport en een goede sport ook, omdat men het lichaam er mede fit houdt. Werkelijk het is geen sinecure, om 36 „holes” op één dag te spelen, waarbij men ongeveer een afstand van 15 K.M. af moet leggen, d.w.z. den Haag—Leiden. Er zijn o.i. heel wat voetballers e.t.q., die voor zoo'n wandeling zouden bedanken. ☒ Als men de golfpublicaties volgt, ziet men vele namen, welke een goeden klank hebben in de voetbalwereld; wij noemen slechts de familie Kessler—Dolf, Tonny, Deetje en Boeli — en Felix la Chapelle.

☒ Een bijzonderheid is nog, dat men bij golf er blijkbaar geen enkel bezwaar in ziet om tegen profs te spelen, iets wat bij de meeste andere sporten, tennis, atletiek enz. streng verboden is. Ons land kent ook reeds golf-landenwedstrijden tegen Frankrijk, België en Duitschland, al merkt men er niet zoo veel van als bij de landenkampen om het „bruine monster”. Doch onder de deelnemers ziet men kopstukken uit handel, industrie en diplomatie, om slechts een voorbeeld te geven noemen wij de namen van Jhr. Mr. Snouck Hurgronje, Secretaris-generaal van het Departement van Buitenlandsche Zaken en Walrave Boissevain, Wethouder van Amsterdam en oud-lid van de Tweede Kamer. ☒ Meerdere Britsche Staatsleden namen hun „clubs” mede naar de vele conferenties, welke in de na-oorlogse jaren zijn gehouden, ja zelfs de ex-kroonprins van Duitschland en de Prins van Wales zijn bewonderaars van Golf. Volgens de „Daily Mail” bezocht de Prins van Wales bij zijn bezoek aan Cairo ook de pyramiden. Te zamen met z'n broeder, den Duke of Gloucester, beklom hij een dezer monumenten uit de tijden der Pharao's. Tot aller verwondering volgde een „caddie”, in den persoon van een gids, die een tasch met golfsticks droeg en een zakje met nat zand. „Prince Charming” had n.l. te kennen gegeven dat hij een golfbal van de pyramide wenschte te slaan. Zorgvuldig werd de „tee” gereed gemaakt, door middel van het medegebrachte

zakje met nat zand en sloeg de Britsche troonopvolger den bal het land van Egypte in Een Koninklijke gril. Kolommen zouden er te vullen zijn met vermakelijke vertellingen over de caddies, de jongelui, die de tasschen met sticks torsen, ja er bestaan zelfs heele collecties prentbriefkaarten met humoristische onderschriften, ontleend aan de golfsport, doch hierover verder uit te weiden zou buiten het bestek van dit weekblad vallen. ☒ Doel van dit artikel is slechts U in groote lijnen op de hoogte brengen met een interessante, doch in ons land nog niet populairere tak van sport en U op te wekken een introductie aan te vragen bij de golfclub in Uwe omgeving. Vooral in den herfst is een dergelijk experiment alleen voor de fraaie herfsttinten van bosch en duin al waard om genomen te worden en . . . niet voor niets zegt de Engelschman: the proof of the pudding is the eating.

WM. MULDER

ZENIA

DIEN middag glansden haar oogen schooner en dieper dan de edelste steenen van Salomo en was heel haar wezentje lieflijker en bevalliger dan de jonge lente zelve. Niet alleen zijzelve, echter, nee, alles wat bij haar hoorde; van den git-glinsterenden band, die haas weeldevol zwarte haren te zamen hield, tot het kleurige sandaaltje, dat het kleinste voetje van alle jonge meisjes in het dal sierde. En niet één was er, wier kleed zóo sierlijk plooid om de ranke leden, als Zenia haar wonderbaar-harmonieerend, veelkleurig gewaad. ☒ En toch klopte haar hart zoo luid, dat ze de hand tegen de borst drukte, uit vrees dat anderen het hooren zouden, Lida, haar jongste zuster of Zaruschka, haar heidensch meisje. Deze, toch, zouden dan spoedig vragen: „Is er iets, Zenia? Hoe kun je nu onrustig zijn? Je bent toch niet bang of ziek, lieve Zenia?” ☒ Nee, nee, ze mocht

niets laten merken, geen gelegenheid geven tot vragen. Deze dag toch was voor haar van zoete verwachting en vol van het reinste zielsverheugen. Nog een korte poos, enkele uren en voor haar verlangende oogen zou de heerlijk-schoone bloem der liefde zich gansch en al openen, voor haar en voor haar alléén en dan zou zij zich verlustigen in zijn adem-roovende geuren en wondere kleur. Dan, dan ontvolkte zich, voor haar, een ongekende hemel van goden en engelen, een hemel, waaruit voortaan harpspel en jubelzang haar smachtend-luisterende ooren onverpoosd zouden streelen. ☒ Want heden was de dag; dezen middag zou hij komen, Ruben ben Jankof. Eerst zou hij haar vader bezoeken, met hem praten en dan haar. En hãar zou hij vragen, zijn vrouwtje, zijn levensvriendin te zijn, voor heden en voor de toekomst, voor altijd. En als ze dan geknikt had, want ze geloofde niet, dat ze het zou kunnen zeggen, zoo vol was ze ervan, dan zou hij haar vertellen van de jaren, dat hij gewerkt had, voor zichzelf en voor haar, om te kunnen sparen voor een huis en een stal, voor een koe en twee schapen. ☒ De wijze vrouw, die ze ondervraagd had, had beslist, dat deze middag gunstig zou zijn voor hun Lot, dat deze dag uitverkoren was. Daãrom wist ze nu zoo zeker, dat hij straks komen zou, in zijn nieuw, wijd kleed, op nog ongedragen sandalen, dat hij zich aan haar voeten zou neervlijen. Als dan haar oogen vragend blikken zullen, in zijn trouw gelaat, dan zal hij, vervuld van zijn geluk, haar rechterhand vatten en tot kus aan zijn lippen drukken. En zijn stem zal zingen:

Schoon was de dag, die
Zenja zag onthuiken
Doch schooner is zijzelve
Zenja, de vrouw van
Ruben ben Jankof
Van Ruben ben Jankof
in zomer en winter.

☒ Een uur was vergleden, in zoete mijmerij. Nog was hij niet gekomen. Toen vreesde ze, dat haar ongeduld sneller ging dan de loop der zon en ze daardoor minuten als kwartieren telde. Omdat wachten altijd véél te lang duurt. Dan weer dacht ze, dat

Jankof ben Eliazer, Rubens vader, hem weerhouden had te gaan, wjl de laatste schoven graan nog ingezameld moesten worden. ☒ Maar, dat mocht niet, dat kòn niet. Vele dienaars arbeidden immers aan het binnenhalen van den oogst en zeker had Ruben, evenals gewoonlijk, dien ochtend gewerkt voor twee mannen, zoo ijverig en sterk. ☒ Vrees benauwde haar hart. Zou Rubens moeder hem, toen hij

. . . GEVOLGD DOOR EEN „CADDIE” . . .

. . . A CHARM FOR MANY STATESMEN . . .

gaan wou, tot zich hebben geroepen en gezegd hebben dat haar oogen geen welbehagen hebben in Zenia, de dochter van Jitsgok? Maar nee, ook dat kon niet. Want zijn moeder Sara, de dochter van Jitsroël, den zoon van Levie, dien ook Zenia's vader, Jitsgok tot grootvader had, had haar, Zenia, al dikwijls zoetbeloovend toegelachen. Sara, de moeder van Ruben, had haar lief, dat wist ze. Zoo zat Zenia, de dochter van Jitsgok, te mijmeren en veronachtzaamde haar weefraam. En schoon Lida, die de lieflijkste klanken kon doen trillen van alle jonge maagden in het dal, lustig zong, schoon Zaruschka, haar scherp-tongig meisje, guitige en ondeugende sprookjes vertelde, wilde de anders zoo gereede lach niet schijnen op Zenia's ernstig gezichtje. En de gouden baan der zon boog al verder naar het Westen over: maar zij wachtte. Ruben ben Jankof had beloofd, dat hij komen zou en de wijze vrouw had hun Lot gunstig geroemd; daarom verflauwde haar vertrouwen niet. En zelfs als hij niet kwam, niet dezen middag, dan toch zou ze wachten, heel den avond en den heerlijken zomernacht, kort en zoel, tot zij hem zag. Morgen, ja, morgen. Toen de stil-aanzwevende nacht zijn eerste schaduwen vooruit wierp, wendde Lida zich vragend tot haar zuster. „Het is tijd voor het avondgebed en ons nachtmaal,” zei ze zacht en kuste de hand van haar zuster, klein en teer. Weigerend het hoofd schuddend, streelde Zenia de vingers door de blauwzwarte lokken van haar jongere zuster. „Ik blijf hier, Lida en zal hier bidden. En behoefte aan eten, voel ik niet. Ga jij maar, lieveling en vraag vaders toestemming voor mijn wegblijven”. De blauwgrijze avond gleed voorbij en vervloede in den stillen nacht. Zenia werd niet wachtingsmoede. Fluisterend zegde ze haar avondgebed en bleef zitten, turend in het Niets en denkend aan Ruben den zoon van Jankof. In de woning van Jitsgok, in het stille dal, legden allen zich op hun legerstede; maar Zenia niet. En de slaap veraste haar niet, in die stille wake. Voortdurend verwijlden haar gedachten bij hem en prevelde haar lippen zijn naam, ontelbare malen. Eindelijk verstierf het laatste bleekgele glore der maan. En nog was Ruben ben Jankof niet gekomen, om haar den zegen van hun liefde te brengen. Als dan, bij het ochtendglore van de zon, de huisgenooten zich bijeenvoegden tot het ochtendgebed, zei Lida haar zuster Zenia, dat vader haar tot zich riep. Ze moest met hem mee, naar de andere zijde van het dal, waar tante Rachel woonde. En wandelend naast hem, onder den blauwen hemel, de zon tegemoet, vernam ze van Jitsgok, dat ze een goede tijding gingen brengen aan Esther, haar oudste zuster, die bij tante Rachel woonde. Den vorigen dag toch, had Ruben ben Jankof hem gesproken van zijn liefde voor haar, Zenia en haar tot zijn huisvrouw gevraagd. Maar hij, Jitsgok, had hem verwezen naar Esther, de oudste dochter, die niet mocht worden voorbijgegaan. Dat had Ruben toegegeven. Hij had het hoofd gebogen, gezwegen en berust. Zenia zweeg en felle smart beet in haar hart. Maar lief en hartelijk omhelsde ze haar zuster Esther, toen deze haar vreugd betuigde om de goede boodschap. Zoo werd Esther, de oudste dochter van Jitsgok, de huisvrouw van Ruben ben Jankof, die haar zuster Zenia liefhad.

Foto Georg Haeckel

BERIJPTE APPELBOOMEN

DE ZEERUITER

Naar het Deensch van ANKA MANN

(Slot)

HET wordt warm in de hut. De beide adelaars geven flinke warmte af. En het eene uur na het andere verstrijkt. In het halfdonker lichten de gele oogen der vogels als phosphor. Nils staart gehypnotiseerd in die zwavelgele plekken, en zijn pupillen trekken zich pijnlijk samen. Zijn eer als jager gebiedt hem het uit te houden tot het aanbreeken van de duisternis, hij mag zijn jachthut niet verraden, en het is een oude jagersgewoonte, den adelaar niet den nek om te draaien, voordat hij als warmtegever uitgediend heeft, maar in die stilstaande en eenzame uren groeit in Nils het verlangen naar vrijheid, en als een prop, die hem dreigt te verstikken, stijgt in hem de verachting op voor deze overgave zonder strijd. De tijd druppelt zijn seconden, minuten en uren . . . Het wordt avond, en Nils heeft zich nog niet verroerd. Zijn lichaam zit ergens in de ruimte, als iets, dat hem niet aangaat, maar zijn oogen doen hem pijn, en daarachter zijn hersenen, en hij voelt, dat hij zelfs met inspanning van al zijn wilskracht met zijn vermoeide oogleden niet al die pijn kan doen afsluiten. Hij wil huilen, maar hij kan niet, hij wil slechts een oogenblik van dien gelen gloed, die in zijn vleesch dringt om hem zijn wil te ontnemen, verlost zijn, maar hij zit aan de spies. Hij strekt zijn machteloze handen, misschien zal het hem gelukken de touwen los te maken. Dan zullen de vogels vrij zijn, en misschien zijn oogen loslaten. In zijn onderbewustzijn komt de gedachte op: „Ze zullen je verscheuren!” maar zijn hand wordt gedwongen zich te bewegen, hij gaat op zijn knieën liggen, met zijn hoofd achterover, om de gele oogen niet los te laten, en bevend gehoorzaamt zijn hand die oogen en beweegt die zich langs den grond om de touwen los te maken, die de gele pooten van de adelaar omstrikken. Dan opeens zet het geluid van de branding in! Een gedruisch en gesuis en een dof gedreun staat er om de rots. „De wind is Zuidwest geworden,” denkt hij werktuigelijk en sluit zijn oogen. Zijn bevende handen vinden elkaar en sluiten zich in een vasten greep. Hij luistert met gespannen aandacht. En hij glimlacht. Want vóór zich ziet hij het glasgroene licht van de golfkammen, het grauwege water dat over de scheren spat. Hij hoort de rustige ademhaling der golven: „mijn moeders borst, die mij wiegde en mijn vader, en vóór hem mijn grootvader”. Hij strijkt zich over het heete voorhoofd. „Dat ik dit alles vergeten kon!” Een jonge, jubelende lach weerkaatst in de hut van muur tot muur. En dan grijpt Nils den grooten wijfjes-adelaar met beide handen, maakt diens vleugels en pooten los, schuift haar door het gat, dan grijpt hij het mannetje en zingt: „Vlieg! mijn vlieger, vlieg hoog op!” Dan kruipt hij zelf naar buiten in het licht, en klimt langzaam den berg af met de zekere, zware bewegingen van den Nordlands-visscher. Beneden in de haven ziet hij den wimpel waaien van het land waar hij thuis hoort.

RALPH SPRINGER